

# MEMORIE VAN TOELICHTING

## I. ALGEMENE TOELICHTING

### 1. Samenvatting

Het volkenrecht kent een aantal regimes van voorrechten en immuniteiten, die bedoeld zijn om de autonome uitoefening van de functies van bepaalde categorieën van entiteiten (vreemde staten, internationale organisaties) of personen (diplomatiek en consulair personeel, vreemde staatshoofden, regeringsleiders en ministers van buitenlandse zaken, officiële delegaties) te vrijwaren. Deze immuniteiten werden gecodificeerd in een aantal verdragen, waarvan het verdrag inzake het diplomatieke verkeer, opgemaakt in Wenen op 18 april 1961, wellicht het bekendste is.

Met Brussel als belangrijk diplomatiek centrum, spreekt het voor zich dat België gaststaat is voor vele internationale organisaties die in ons land hetzij hun hoofdzetel, hetzij een vertegenwoordiging hebben. België is gastheer voor een 100-tal internationale organisaties, waarvan de meeste in Brussel zijn gevestigd. In totaal gaat het om 47.000 personen met een bijzonder statuut, alle categorieën samen.

De Belgische rechtspraak aanvaardt niet dat internationale organisaties louter op basis van het internationale gewoonterecht voorrechten en immuniteiten genieten (Cass. 12 maart 2001, *Arabische Liga*). Dit betekent dat deze voorrechten en immuniteiten enkel worden toegekend als er een specifiek verdrag (zetelakkoord) over werd gesloten en als dat verdrag ook in werking is getreden, wat betekent dat alle bevoegde parlementen hun instemming moeten hebben betuigd.

Dit ontwerp van instemmingsdecreet kadert in de strategische doelstelling "Vlaanderen onderhoudt goede relaties met buitenlandse overheden" uit de beleidsnota Buitenlands Beleid, Internationaal Ondernemen en Ontwikkelingssamenwerking.

## **2. Situering**

Het verdrag inzake het diplomatieke verkeer, opgemaakt in Wenen op 18 april 1961, vormt een belangrijke inspiratiebron voor de toekenning van voorrechten en immuniteiten aan organisaties met internationale rechtspersoonlijkheid en hun personeel. De beginselen uit dit verdrag worden op die organisaties analoog toegepast. Ons land houdt daarbij vast aan het algemene beginsel dat de voorrechten en immuniteiten die internationale organisaties en hun personeel genieten, functioneel dienen te zijn: slechts deze voorrechten en immuniteiten worden toegekend die noodzakelijk zijn voor de onafhankelijkheid en de goede werking van de organisatie, eventueel in afwijking van de bestaande regelgeving in België.

De volgende standaardregels inzake immuniteit en voorrechten voor internationale organisaties en hun personeel, werden bij intrafederale consensus aangenomen als richtsnoeren voor het Belgische zetelbeleid:

1. de officiële gebouwen, het archief en de briefwisseling van de organisatie en haar goederen en activa met betrekking tot de officiële werking genieten de volledige immuniteit van rechtsmacht en van fiscaliteit;
2. deze jurisdictionele immuniteit geldt ook voor het personeel met het diplomatieke statuut;
3. de andere personeelsleden beschikken over een functionele immuniteit van jurisdictie, dit wil zeggen dat zij geen procespartij kunnen zijn met betrekking tot de handelingen ooit gesteld in het kader van de uitoefening van hun functie;
4. het diplomatieke personeel geniet de ruime immuniteit op fiscaal gebied, zoals bepaald in het verdrag inzake het diplomatiek verkeer;
5. de ambtenaren van de organisaties zonder diplomatiek statuut zijn vrijgesteld van alle belastingen op het loon en de vergoedingen mits de organisatie een eigen belasting heft, alsook van de belasting op de toegevoegde waarde (btw) en de invoerrechten op huisraad en een wagen bij de eerste indiensttreding;
6. er is geen fiscale vrijstelling voor het in België aangeworven personeel.

Zetelakkoorden voorzien een aantal voorrechten en immuniteiten, die door alle overheden dienen te worden gerespecteerd. Aangezien ze ook een impact (kunnen) hebben op gemeenschaps- of gewestbevoegdheden, behoeven ze ook de instemming van deze overheden. De concreet toegepaste voorrechten en immuniteiten verschillen tussen de zetelakkoorden onderling, maar in den regel gaat het om de volgende aspecten:

- ze beperken de draagwijdte van normen inzake huiszoeking, die door de Vlaamse Gemeenschap of het Vlaams Gewest met toepassing van artikel 11 BWHI zouden worden aangenomen;
- ze beperken de toepassing van gewestelijke normen inzake onteigening (artikel 6<sup>quater</sup> BWHI) en de mogelijkheid van de gemeenschappen en de gewesten om tot onteigening over te gaan (artikel 79 BWHI);

- ze hebben een impact op de gewestelijke normen inzake de tewerkstelling van buitenlandse arbeidskrachten (artikel 6, §1, IX, 3°, BHWI) of de toepassing door de gewesten van de federale normen betreffende de arbeidskaart afgeleverd in het kader van de specifieke verblijfssituatie van de betrokken personen (artikel 6, §1, IX, 4°, BHWI);
- eventuele fiscale voorrechten zijn doorgaans ruim gesteld, zodat zij ook betrekking hebben op gewestelijke belastingen als vermeld in artikel 3 Bijzondere Financieringswet (bijv. onroerende voorheffing, registratierechten). De toegewezen delen van de opbrengst van andere belastingen zijn geen gefedereerde belastingen, het blijven rijksbelastingen, zoals de financieringswet uitdrukkelijk bepaalt in zijn artikel 6. Het gaat om de personenbelasting en de btw. Vrijstellingen op zulke belastingen blijven dus een federale bevoegdheid, hoewel de gefedereerde overheden hierdoor onrechtstreeks inkomsten zullen derven (artikel 42 en volgende van de bijzondere financieringswet): als gevolg van dergelijke vrijstellingen verlagen de dotaties en ristorno's;
- het is bovendien geenszins uitgesloten dat directe belastingen, ingesteld door de gemeenschappen of gewesten op grond van artikel 170, §2, eerste lid, Gw., van toepassing zouden zijn op internationale organisaties (bijv. bepaalde wegehellingen);
- voorrechten waardoor personeelsleden niet onder de Belgische sociale zekerheid vallen hebben een impact op het toepassingsgebied van de regelgeving van de Vlaamse Gemeenschap inzake de zorgverzekering (artikel 5, §1, II, 2°, BWHI) of de gezinsbijslagen (artikel 5, §1, IV, BWHI);
- retributies zijn van vrijstelling uitgesloten.

Hoewel de zetel van internationale organisaties meestal in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest (bijv. EU, en ook in het voorliggende geval van NAVO) of het Waalse Gewest (bijv. SHAPE, ESA) en slechts zelden in het Vlaamse Gewest gelegen is, gelden de zetelakkoorden vrijwel steeds voor het volledige Belgische grondgebied. Het is zeker denkbaar dat deze organisaties in een ander gewest rechtshandelingen stellen die onder de toepassing van het zetelakkoord vallen. Bovendien is het mogelijk dat personeelsleden op wie het zetelakkoord van toepassing is, in een ander gewest wonen dan het gewest waar de zetel van de betrokken organisatie gevestigd is.

### **3. Inhoud**

Omwille van budgettaire redenen beslisten de NAVO-lidstaten gedurende de jaren 1990 dat een deel van het personeel van de Agentschappen en van bepaalde ondergeschikte NAVO-organen zou worden samengesteld uit militairen en burgers verbonden aan de strijdkrachten van de lidstaten. De Agentschappen en de ondergeschikte organen vallen onder toepassing van de Conventie van Ottawa inzake de rechtspositie van de Noord-Atlantische Verdragsorganisatie, de nationale vertegenwoordigers en het internationale personeel, ondertekend op 20 september 1951 (wet 1 februari 1955, *BS* 6 maart 1955), terwijl het militair personeel en het personeel verbonden aan de strijdkrachten onder de rechtspositie vallen van de Conventie van Londen, ondertekend op 19 juni 1951 (wet 9 januari 1953, *BS* 15 maart 1953). De voorrechten opgenomen in deze twee Conventies zijn merkbaar verschillend.

De in België gevestigde Agentschappen en de ondergeschikte NAVO-organen, gebruikten de bilaterale regeling van 13 februari 1968 tussen België en NAVO inzake de rechtspositie van het personeel van de Internationale Militaire Staf van het Militair Comité van de NAVO gevestigd in België, die zich bevindt onder het Ottawa-statuuut maar grotendeels beschikt over personeel van de strijdkrachten, als referentie om deze voorrechten rechtstreeks toe te kennen aan het personeel van de strijdkrachten toegewezen aan deze Agentschappen en ondergeschikte organen. De instemming van de Belgische vertegenwoordiging bij de NAVO met de tekst van de charters van deze agentschappen en organen werd door de NAVO gezien als een rechtstreekse toekenning van deze voorrechten. Er werd over deze kwestie dan ook geen enkel verdrag uitgewerkt en parlementair goedgekeurd. De Federale Overheidsdienst (FOD) Financiën stelde deze toestand al enige tijd als ongrondwettig aan de kaak.

België stelde sinds 2011, naar aanleiding van de herstructurering van de NAVO-Agentschappen, voor om tussen België en de NAVO een verdragsrechtelijke regeling te sluiten. Deze regeling zou toelaten aan het personeel van de strijdkrachten dat toegewezen werd aan de Agentschappen en ondergeschikte NAVO-organen, gevestigd in België, dezelfde voorrechten toe te kennen als deze die worden toegekend aan personeel van deze categorie van de Internationale Militaire Staf. Hierdoor zou de huidige toestand geregulariseerd worden.

Uit de onderhandelingen bleek dat het internationale burgerpersoneel dat nu toebehoort aan het NAVO-communicatie- en informatie-agentschap (NCI Agency) vroeger toebehoorde tot de ondergeschikte organen van het Algemeen Hoofdkwartier van de Geallieerde Strijdkrachten in Europa of het Supreme Headquarters Allied Powers Europe (SHAPE) onder de rechtspositie van de Ottawa Conventie, en dat zij onterecht zijn blijven beschikken over de voorrechten van de Overeenkomst België-SHAPE van mei 1967. Deze voorrechten zijn gelijk aan deze van het personeel van de strijdkrachten van de Internationale Militaire Staf, toegekend door de Regeling België – NAVO van februari 1968.

België stelde daarop, rekening houdend met het feit dat een andere NAVO-lidstaat aan dit Agentschap een aanbod heeft gedaan inzake huisvesting en voorrechten, voor om gedurende een overgangperiode deze voorrechten te behouden voor het bestaande personeel van het Agentschap dat op 1 juli 2012 of voordien toegewezen was aan dit Agentschap te Bergen-Casteau (provincie Henegouwen) of aan zijn ondergeschikt element in Glons (Glaaien, deelgemeente van Bitsingen in de provincie Luik).

Deze maatregel werd, op vraag van het "NCI Agency" en rekening houdend met de toekenning van voorrechten in andere NAVO-lidstaten, eveneens uitgebreid naar het internationaal burgerpersoneel dat vóór 1 maart 2014 werd toegewezen aan het onderdeel van dit Agentschap gevestigd of te vestigen bij SHAPE of bij NPC Glons, alsook aan het internationaal burgerpersoneel dat werd overgebracht uit een andere Staat waar het bijkomende voorrechten kreeg vergeleken met deze van de Ottawa-Conventie, naar het onderdeel van het NCI Agency dat gevestigd zal worden bij SHAPE op de zetel van SHAPE of bij NPC Glons, wat ook de datum weze van de opname van hun functies in België. De vermelde overgangperiode zal aflopen op 31 december 2022. Vanaf dat ogenblik zal het internationaal burgerpersoneel onder het regime van de Conventie van Ottawa enkel nog genieten van de bepalingen van deze Conventie.

Titel I omvat drie artikelen en behelst de bijzondere beschikkingen voor het militair personeel of het burgerpersoneel verbonden aan de strijdkrachten. Titel II omvat slechts een artikel en behelst de overgangsmaatregelen voor het internationaal burgerpersoneel van het NCI Agency. Titel III en zijn twee artikelen omvatten de slotbepalingen.

Eenzijds strekt de regeling ertoe de toekenning van voorrechten aan het militair- of burgerpersoneel verbonden aan de strijdkrachten toegewezen aan de Agentschappen en de ondergeschikte NAVO-organen gevestigd in België, te regulariseren. Het maakt het de Belgische regeringen mogelijk, geheel of ten dele, dezelfde voorrechten op het personeel van de strijdkrachten toe te passen, als deze van de Regeling België-NAVO van 1968 of van de Overeenkomst België-SHAPE van 1967. Anderzijds, strekt de regeling ertoe uitdovende overgangsmaatregelen in te voeren voor bepaalde voorrechten van het internationale burgerpersoneel van het betrokken NCI Agency.

#### **4. Procedureverloop**

##### 4.1. Vastlegging gemengd karakter en ondertekening

Op 25 februari 2014 legde de Werkgroep gemengde verdragen (WGV), adviesorgaan van de Interministeriële Conferentie Buitenlands Beleid (ICBB), het gemengde karakter van deze regeling vast. Zowel de bevoegdheden van de federale overheid als die de gewesten komen hierin aan bod. In zijn brief van 19 mei 2014 deelde de voorzitter van de ICBB aan de minister-president van de Vlaamse Regering mee dat geen enkel bezwaar werd geformuleerd, zodat het verslag definitief is goedgekeurd.

De Raad van State was in zijn advies van 26 augustus 2016 van mening dat de voorliggende regeling ook tot de bevoegdheid van de gemeenschappen behoort omdat de gemeenschappen delen in de belastingbevoegdheid (artikel 170, § 2, van de Grondwet). Tijdens de vergadering van de WGV van 24 mei 2017 werd het gemengd karakter uitgebreid tot de gemeenschappen.

De regeling werd ondertekend volgens formule 2 van de ICBB, dit wil zeggen één handtekening door een federale, gewest- of gemeenschapsminister, of een andere gemachtigde, met volmachten van alle betrokken overheden en in naam van alle betrokken overheden, met de vermelding in de verdragstekst van de deelstaten in de aanhef en boven de handtekening. Dit houdt in dat het Vlaamse Gewest als partij moet worden vermeld zowel in de aanhef als bij de ondertekende partijen.

In de praktijk zal de voorliggende regeling vooral zijn effecten sorteren op het grondgebied van het Waalse Gewest. De overeenkomst wordt evenwel gesloten met België als geheel, voor het ganse Belgische grondgebied, en het valt ook niet uit te sluiten dat eventueel betrokken personeelsleden in Vlaanderen woonachtig zijn of zich – al dan niet om dienstredenen – op Vlaams grondgebied begeven. Daarom dient ook het Vlaams Parlement met deze regeling in te stemmen.

#### 4.2. Advies van de Raad van State, afdeling Wetgeving

##### *a) Draagwijdte artikel 2, leden 1 en 2*

De Raad merkt op dat in de praktijk voorrechten worden toegekend aan het personeel van de agentschappen of de subsidiaire organen van de NAVO, of van de verbindingsbureaus ervan, zonder dat hierin uitdrukkelijk werd voorzien in een zetelakkoord dat de instemming van alle bevoegde parlementen heeft bekomen. De voorliggende Regeling strekt er in essentie toe deze toestand te regulariseren.

Uit artikel 2, lid 2, van de Regeling kan worden afgeleid dat de leden van een agentschap, een subsidiair orgaan van de NAVO of een verbindingsbureau ervan in België de voorrechten genieten bepaald in artikel 18, e) en f), en artikel 19 van de Conventie van Ottawa, totdat de Noord-Atlantische Raad een beslissing heeft genomen overeenkomstig artikel 2, lid 1, van de Regeling. Eens de Noord-Atlantische Raad die beslissing heeft genomen kunnen deze leden, evenals hun echtgenote(s)(n) en kinderen ten laste, de rechtspositie en voorrechten genieten waarin het Verdrag van Londen en het Protocol voorzien.

Het gaat om beslissingen die genomen zijn door de Raad van de NAVO tijdens de goedkeuring van de charters van de agentschappen of subsidiaire organen van de NAVO. De verbindingsbureaus behoren tot deze agentschappen of subsidiaire organen.

Bijgevolg genieten de leden van die agentschappen en subsidiaire organen, en van de verbindingsbureaus ervan, evenals hun echtgenote(s)(n) en hun kinderen ten laste, met uitwerking van 1 juli 2012 – of met uitwerking van de datum van die beslissing voor de agentschappen en subsidiaire organen waarvan het charter van ná die datum dateert – de rechtspositie en voorrechten waarin het Verdrag van Londen en het Protocol voorzien.

Uit het gegeven dat artikel 2, lid 2, van de Regeling enkel gewag maakt van die twee bepalingen van de Conventie van Ottawa, lijkt te moeten worden afgeleid dat de overige bepalingen van de Conventie van Ottawa van toepassing blijven op de leden van de voormelde agentschappen, subsidiaire organen of de verbindingsbureaus ervan.

De Raad van State beveelt aan om in de memorie van toelichting voor de bestaande agentschappen en subsidiaire organen van de NAVO en de verbindingsbureaus ervan, de in artikel 2, lid 1, van de Regeling bedoelde beslissingen – en desgevallend de vindplaats ervan – op te lijsten.

*b) Gemeenschapsbevoegdheid*

De Raad is van mening dat de voorliggende regeling ook tot de bevoegdheid van de gemeenschappen behoort omdat de gemeenschappen delen in de belastingbevoegdheid (artikel 170, § 2, van de Grondwet).

De werkgroep gemengde verdragen besliste op 24 mei 2017 om het gemengd karakter uit te breiden naar de gemeenschappen.

*c) De Belgische Regering*

De Regeling bevat verschillende delegaties en opdrachten aan "de Belgische Regering". De Raad stelt vast dat, zoals in de toelichting bij die artikelen wordt erkend, voor het vervullen van deze taken onder "Belgische Regering" de daartoe bevoegde regering of regeringen van de federale Staat en van de gemeenschappen en de gewesten moet worden begrepen.

*d) Voorafgaande instemming*

Overeenkomstig artikel 2, lid 3, van de Regeling kunnen de "voorrechten" waarin de Overeenkomst België-SHAPE of de IMS-Regeling voorzien, geheel of gedeeltelijk worden toegepast op de leden van een agentschap, een subsidiair orgaan van de NAVO of een verbindingsbureau ervan. De Raad merkt op dat dit tot een uitbreiding van toepassingsgebied van de Overeenkomst België-SHAPE en van de IMS-Regeling kan leiden. De draagwijdte van een internationaal verdrag wijzigen, bij eenzijdige beslissing, is niet mogelijk. De beslissing kan evenwel worden opgevat als een akkoord in vereenvoudigde vorm met de NAVO. Die beslissing komt immers tot stand "op verzoek van de Noord-Atlantische Raad of van de Secretaris-generaal van de NAVO". Het betreft dus geen eenzijdige rechtshandeling, maar een overeenkomst gesloten tussen de bevoegde Belgische overheid en de NAVO. De Raad stelt dat deze akkoorden als verdragen dienen te worden beschouwd.

De Raad van State stelt voor om in het aan te nemen instemmingsdecreet voorafgaande instemming met de mogelijke beslissingen overeenkomstig de voormelde bepaling van de Regeling, te voorzien. Indien de Wetgevende Kamers de grenzen van de toekomstige wijzigingen kennen en uitdrukkelijk aangeven dat ze instemmen met die wijzigingen, bestaat er geen bezwaar. De Raad van State is van mening dat aan deze voorwaarde is voldaan. Het ontwerp moet wel worden aangevuld met een bepaling waarin de decreetgever uitdrukkelijk instemt met de toekomstige wijzigingen overeenkomstig artikel 2, lid 3.



Het ontwerp moet volgens hem ook worden aangevuld met een bepaling die de regering verplicht om aan het Vlaams Parlement de wijzigingen mee te delen binnen een vastgestelde termijn. Dit zou het Vlaams Parlement de mogelijkheid bieden aan te geven dat ze een bepaalde wijziging niet goedkeurt. De wijziging dient ook te worden bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad opdat ze uitwerking zou hebben in het interne recht.

Het ontwerp van decreet werd in die zin aangepast.

#### *e) Douanebepalingen*

De Raad van State vestigt ook de aandacht op het feit dat België, overeenkomstig artikel 129, lid 1, van Verordening (EG) nr. 1186/2009 van de Raad van 16 november 2009 „betreffende de instelling van een communautaire regeling inzake douanevrijstellingen“, de Europese Commissie in kennis moet stellen van de douanebepalingen vervat in het Protocol.

#### *f) Taalkundige opmerkingen*

Artikel 4, lid 1, stelt de overgangsbepaling loopt tot 1 januari 2023, terwijl in de memorie van toelichting wordt bepaald dat “de vermelde overgangsperiode zal aflopen op 31 december 2022”. De memorie van toelichting werd in die zin aangepast.

#### *g) Terugwerkende kracht*

De Raad wijst erop dat de regeling terugwerkende kracht heeft tot op 1 juli 2012. De terugwerkende kracht zou de regelmatigheid van vervolgingen of procedures die reeds zouden zijn aangevat, kunnen aantasten en aldus de rechtszekerheid en inzonderheid de rechten van de betrokken derden in het gedrang kunnen brengen.

De Vlaamse Regering erkent het probleem, en is van oordeel dat de enige oplossing erin bestaat dat de regeling zo snel mogelijk geratificeerd wordt, zodat de periode waarin aan verdragsbepalingen terugwerkende kracht wordt toegekend, zo beperkt mogelijk wordt gehouden. Het is ook van belang dat bij toekomstige verdragsonderhandelingen door het Interministerieel Comité voor het Zetelbeleid aandacht wordt besteed aan de correcte redactie van de verdragstekst.

## II. TOELICHTING BIJ DE ARTIKELEN

De woorden "de Belgische regering" dienen in de regeling gelezen te worden als "de daartoe bevoegde regering in België". De Vlaamse Regering merkte op dat het wenselijk zou zijn om in de tekst van de regeling telkens "de Belgische regering" te vervangen door "de daartoe bevoegde regering in België". Dit werd geagendeerd op de Werkgroep Gemengde Verdragen van 26 maart 2015. Het Interministerieel Comité voor het Zetelbeleid (ICZ) gaf echter aan dat de tekst niet meer gewijzigd kan worden.

De regeling telt zes artikelen, verdeeld over drie titels.

*Titel I: Specifieke bepalingen voor het militair- en burgerpersoneel van de krijgsmachten*

Artikel 1 omschrijft enkele definities.

Artikel 2 biedt de daartoe bevoegde regering in België de mogelijkheid te beslissen, geheel of ten dele, dezelfde voorrechten als deze van de regeling België-NAVO van 1968 of van de overeenkomst België-SHAPE van 1967 te verlenen aan het personeel der strijdkrachten.

Artikel 2, lid 1, van de Regeling bepaalt dat „[o]nverminderd het bepaalde in deze Regeling en conform de beslissing die de Noord-Atlantische Raad ten opzichte van hen heeft genomen“, de leden van een agentschap, een subsidiair orgaan van de NAVO of een verbindingsbureau ervan, en hun echtgenotes en kinderen ten laste, „de rechtspositie en voorrechten“ kunnen genieten waarin het Verdrag van Londen en het Protocol voorzien. Zodra de Noord-Atlantische Raad die beslissing heeft genomen, is het bepaalde in artikel 18, e) en f), en artikel 19 van de Conventie van Ottawa, die in het recht van eerste installatie en de vrijstelling van belasting op de inkomsten voorzien, niet langer van toepassing op deze leden (lid 2).

Het gaat om beslissingen die genomen zijn door de Raad van de NAVO tijdens de goedkeuring van de charters van de agentschappen of subsidiaire organen van de NAVO. De verbindingsbureaus behoren tot deze agentschappen of subsidiaire organen:

- BICES groep: zie art. 10, 2
- NAGSMO: zie art. 39 (b)
- NCIO: zie art 35 (c)
- NSPO: zie art 35 (c)
- NSTO: zie art. 26, 1 (d)

Artikel 3 stelt dat de secretaris-generaal van de NAVO of diens vertegenwoordiger van de daartoe bevoegde regering in België in kennis stelt van de effectieven der Agentschappen en ondergeschikte organen.

*Titel II: Overgangsbepalingen*

Deze titel bevat de overgangsmaatregelen voor het internationaal burgerpersoneel van het NCI Agency. Artikel 4 omschrijft het betrokken personeel en de duur van de overgangperiode (tot 1 januari 2023). Het omschrijft daarop bondig de aard der verleende voorrechten en herinnert eraan dat de limieten, voorwaarden en modaliteiten analoog zijn als deze van de overeenkomst België-SHAPE.

*Titel III: Slotbepalingen*

Artikel 5 stelt dat uiteenlopende meningen inzake de toepassing of interpretatie geregeld wordt door rechtstreeks overleg of via diplomatieke weg.

De regeling treedt in werking op de eerste dag van de tweede maand volgend op de datum waarop de NAVO in kennis werd gesteld van de bekrachtiging, maar de regeling heeft uitwerking vanaf 1 juli 2012 (artikel 6).

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,  
Vlaams minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed,

Geert BOURGEOIS